Dekáč

Letní číslo magazínu pro spoluhráče

07
20
25





2 SECONDS TENT
20 LET
2005 - 2025

Kariéra
Ředitelky prodejen Decathlon

Rozhovor
Martina Havlová: „Diverzita je od přírody. Inkluze vychází od nás.“

Dostupný produkt
Dvousekundové stany letos slaví 20 let

DECATHLON

EDITORIAL





Letos v létě slavíme!

Vítejte u letního vydání našeho časopisu Dekáč! Letošní léto je pro nás v Decathlonu obzvláště významné – nejenže nás čekají prázdniny a s nimi spojené letní sporty, ale také se v tomto čísle zaměřujeme na jedno velké výročí – 20 let našeho ikonického stanu 2 Seconds (str. 10), který způsobil revoluci v kempování. 2 Seconds stan se stal synonymem pro jednoduchost, praktičnost a svobodu, kterou milují lidé po celém světě. Od prvního prototypu až po nejnovější modely – tento stan je důkazem naší neustálé snahy o inovaci a zlepšování uživatelského zážitku.

Mimo to v tomto čísle oslavujeme také DEI – tedy diverzitu, rovnost a inkluzi. V Decathlonu věříme, že sport je pro každého. A stejně tak věříme, že i naše pracovní prostředí by mělo být inkluzivní a rozmanité. Různorodost názorů, zkušeností a perspektiv je hnacím motorem inovací a kreativity. Proto se aktivně snažíme vytvářet kulturu, kde se každý/každá cítí respektován/a, oceňován/a a kde má rovné příležitosti k růstu a rozvoji. Od kampaní na podporu inkluze v našich týmech až po zajištění dostupnosti našich produktů pro všechny – DEI je pro nás víc než jen písmenka, je to naše DNA. V tomto čísle se dočtete o konkrétních iniciativách, které v Decathlonu podporují rozmanitost a inkluzi, a o tom, jak se promítají do naší každodenní práce. Poví nám o tom lídryně DEI Martina Havlová v rozhovoru na straně 6.

Polovina roku je za námi a my máme parádně našlápnuto – otevíráme nové prodejny, zkoušíme nové koncepty a podporujeme nové iniciativy (str. 4 a 5). Jen tak dále! Velký dík patří všem našim spoluhráčům a spoluhráčkám, kteří se každý den podílí na našem společném projektu být nejoblíbenější sportovní značkou v České republice.

Věřím, že toto letní číslo vám přinese spoustu inspirace a zábavného čtení. Užijte si léto a neváhejte mi napsat, jak se vám časopis (ne)líbí na **petra.bastanova@decathlon.com**

Petra Baštanová

3 **Editorial** s fejethlonem od Kuby Šindeláře
4 **Novinky** nejen z prodejen
6 **Rozhovor** Martina Havlová: „Diverzita je od přírody. Inkluze vychází od nás.“
10 **Dostupný produkt** Ikonický stan 2 Seconds
12 **Top produkt** Sport bez limitů
14 **Ambasadorka** Běžkyně Verča Počtová
16 **Kariéra** Ředitelky prodejen Decathlon
18 **Pilíře** Jak vnímají spoluhráči a spoluhráčky naši firemní kulturu

Sledujte nás:

decathloncz decathloncz Decathlon.cz Decast

Dekáč: magazín pro spoluhráče Decathlonu
Číslo 10 | červenec 2025

Magazín je připravován společnými silami v DECATHLONU se sídlem Türkova 1272/7, 149 00 Praha

Na vydání Dekáče se podíleli: Petra Baštanová, Kristýna Kárná, Alena Kadlčíková, Kristýna Novotná, Jakub Šindelář, Jakub Vaníček

Fotky nafotili spoluhráči Decathlonu

Grafická úprava a sazba:
Veronika Glogrová a David Vavřina

Vytiskla tiskárna Triangl v nákladu 1 500 výtisků
Dekáč vychází několikrát ročně jako magazín tištěný na recyklovatelném papíře.

Změny cen vyhrazeny.
Za tiskové chyby neručíme.

Budeme rádi, když nám dáš zpětnou vazbu:
petra.bastanova@decathlon.com



FEJETHLON JAKUBA ŠINDELÁŘE

Aneb konkrétně prokazuji svou kreativitu (2. část)

Jestli v něčem příliš nevynikám, tak je to psaní krátkých, výstižných textů. Ale pokusím se. Začnu pár statistickými údaji. Je mi 34 let, mám jednu ženu, čtyři děti (2 lidské, 2 psí) a jednu želvu.
Do Decathlonu jsem nastoupil v roce 2019 (tímto na dálku děkuji Kubovi Dostálovi za poskytnutou šanci) na oddělení turistiky, kde jsem dodnes. Začínal jsem na jihlavské prodejně a po čtyřech letech přestoupil do Pardubic.
Svůj volný čas nejraději trávím v přírodě, v sedle kola, nebo stáním před terčem s šipkami v ruce. Mimoto jsem milovníkem raketových sportů, fotbalu a asi všech přesnostních sportů.
Mám rád filtrovanou kávu, vejce benedikt, česnekovou pomazánku a čokoládu. Jsem přesvědčen o tom, že tofu může být součástí každého jídla. Věřím, že plný žaludek a spánek jsou lékem na všechno. Mimo spánku a jídla si nejlépe odpočinu u knihy, filmu, seriálu, případně sledováním sportu v televizi.
Rád se chlubím tím, že jsem vyrůstal v devadesátkách. Jsem na to opravdu pyšný. Bylo mi ctí tuto éru coby dítě zažít. Podobné texty se většinou uzavírají nějakým citátem, já ale žádný neznám.

Trávit dlouhé letní chvíle na naší chatě pro mě nebyla úplně zábava. Naštěstí mi společnost opět dělal můj bratranec. Pravidelný přísun všech možných sportů byl zajištěn.

Je pravda, že ne všechny naše aktivity byly nutně improvizované. Naši sousedé, vrstevníci, nás naučili hrát kroket nebo bocciu s opravdovým vybavením. Vyzkoušeli jsme si díky nim i jízdu na opravdovém skateboardu.

I tak ale byla většina našich sportovních aktivit neodmyslitelně spjata s ruční prací. Měli jsme to štěstí, že kousek od chaty bylo betonové hřiště. Místo pro jeden z nejoblíbenějších sportů našeho dětství. Nohejbal. Síť jsme samozřejmě neměli. Co jsme ale měli, to byl špagát. Síť to sice nebyla, ale aspoň bylo zjevné, kdy míč v souladu s pravidly přeletí na soupeřovu stranu. Tak v 50 % případů.

U každého druhého balonu nebylo jasné, zda letěl pod nebo nad provázkem. A tak docházelo k množství sporů. Abychom zapracovali na plynulosti hry, nastříhali jsme menší kousky provazu a přivázali je na síť svisle po celé délce. Moc to ale nepomohlo. Nikdo nám ale nemohl vzít ten pocit, že opravdu hrajeme nohejbal. Později jsme dokonce dostali i tenisové rakety a mohli hrát tenis. Rozpoznávat, zda tenisový míček přeletí nebo nepřeletí síť, byl už opravdu nadlidský úkol.

Zkoušeli jsme samozřejmě i spoustu menších sportů, jako je lukostřelba, střelba prakem, rybaření, závody tater. Když jsem se pak vracel na konci léta domů, začínala nám hokejová sezona. Branky nám dokonce jeden ochotný obyvatel vesnice svařil, sítě do nich už jsme ale neměli. A tak nám musely stačit záclony. Brankáři měli místo lapaček kšiltovky a my často hráli s vypůjčenou hokejkou na druhou ruku, protože vlastní jsme si zlomili.

Nemohu říci, že bychom vyvázli bez újmy, ale přežili jsme. Do života si odnesli spoustu vzpomínek a zážitků. Sport tak opět splnil jednu ze svých zásadních rolí a pomohl formovat naše mladé životy. Díky tomu všemu, co jsme zažívali jako mladí kluci, sportujeme pravděpodobně dodnes.

Autor článku: Jakub Šindelář



5 openingů a jeden bonus, který mění hru

Rok 2025 jsme odpálili ve velkém stylu – otevřeli jsme rovnou pět nových sportovních míst, které dělají radost nejen sportovcům, ale i nám. Od běžeckých tratí po fotbalová hřiště, od Prahy až po Ústí – mrkněte, co všechno se u nás rozjelo.

Decathlon Fitness & Run store Pankrác

V Arkádách Pankrác jsme otevřeli náš nový speciální obchod pro běžce a fitness nadšence. Sedmá pražská prodejna se soustředí na ty, co chtějí pořádně rozhýbat tělo – ať už začínáte, nebo ladíte osobáky. Speciální vystavení, inspirace a spousta nových věcí k vyzkoušení. Richard Hulva, ředitel prodejny, má jasno: „Běh a fitness jsou tu doma – těším se, co spolu dokážeme."

1









Decathlon Ústí nad Labem

Od teď už všechna krajská města mají svůj Decathlon! V Globusu v Trmicích jsme otevřeli už 27. prodejnu v Česku. Na ploše 1650 m² najdou zákazníci kompletní výbavu pro desítky sportů – od horských túr až po cyklistiku podél Labe. Gratulujeme celému týmu a přejeme mnoho úspěchů!

2





Proshop silniční cyklistiky Chodov

Gramy, watty, aerodynamika – pro všechny silniční cyklistické srdcaře jsme na Chodově postavili Proshop, který má všechno. Od kol pro začátečníky po závodní speciály, profi bike fitting od KOA a partu lidí, kteří fakt ví, co dělají. Přijďte se podívat na teprve druhý Proshop silniční cyklistiky na světě!

3

Proshop běhu Chodov

Tady se běh bere vážně. Trojnásobek běžeckých bot oproti klasické prodejně, top závodní textil, co doteď visel jen online, a speciální krásné vystavení. A ano – k vyzkoušení jsou i boty, ve kterých se lámou běžecké rekordy.

4









Proshop fotbalu Chodov

Bez spoluhráčů nevyhraješ! Na Chodově jsme otevřeli speciálku pro všechny fotbalisty. Kopačky, chrániče, míče – a taky značky, co zná celý svět, ale i lokální české producenty. Přijď si pro výbavu, nebo si s námi pokecat o tom, kdo vyhraje příští sezónu české ligy. Slavnostního otevření se zúčastnili i naši ambasadoři Milan Petržela (FK Viktoria Žižkov) a Adam Vlkanova (FC Hradec Králové).

5

YourLOX: Sport ještě dostupnější

Spolupráce Decathlonu a YourLOX je dalším krokem k tomu, aby sport nebyl omezený jen na sportovní haly nebo drahé vybavení. Díky chytrým skříňkám LOX přímo v parcích a na veřejných hřištích se stává sport dostupným pro všechny – a to bez nutnosti něco vlastnit nebo dlouze shánět. Kromě udržitelnosti a cirkulární ekonomiky jde hlavně o radost z pohybu – a my jsme pyšní, že můžeme být součástí této proměny veřejného prostoru na místo, kde se sportuje a kde to žije.

Autor článku: Jakub Vaníček





Diverzita je od přírody. Inkluze vychází od nás.

Martina Havlová, lídryně projektu diverzity, inkluze a rovnosti v Decathlonu, sdílí, proč jsou tyto principy tak důležité pro každého z nás a jak se promítají do naší každodenní práce.

Protože se s Maťkou Havlovou dobře známe, probíhal tento rozhovor v opravdu přátelském duchu. Rozhodli jsme se jej tedy otisknout v co nejautentičtější podobě. Rozhovoru se účastnil i Maťčin čtyřletý syn Hugo.

Kdo je Martina Havlová?

Do Decathlonu jsem nastoupila po studiích a práci ve Skotsku. Protože mám manžela z Liberce, zakotvila jsem tam a narazila na nabídku vedoucí oddělení. Aniž bych Decathlon znala, jela jsem s malou dušičkou na pohovor do Ostravy. Netušila jsem, jak moc velká sportovkyně musím být, aby mě vzali. Miluju pohyb a to, co dělá s člověkem, ale na vrcholové úrovni jsem nikdy nic nedělala. Přijali mě na pozici vedoucí fitness oddělení a po 2 letech jsem se stala provozní manažerkou* a následně ředitelkou v zácviku na Černém Mostě. Mělo se otevírat Slovensko a hledali někoho místního se zkušenostmi. Na prodejně se za mnou stavil tehdejší lídr země, Jérôme Morice, a, nikdy na to nezapomenu, říká: „Tys měla narozeniny, že ano?“ Já, totálně v šoku, odpověděla. A on mi dal modrou krabičku s cedulkou „Martina, ředitelka prodejny Bory“. Tak jsem otevřela první slovenskou prodejnu! Doslova si pamatuju ještě ty bagry a pole, na kterém pak vyrostla prodejna. Následně jsem si zkusila otevřít i první prodejnu v nákupním centru. Vyškolená v Česku jsem na Slovensku školila o sto šest, ale brzy bylo jasné, že je potřeba vybudovat komplexnější systém náboru, integrace, školení, věnovat se do detailů odměňování a rozvoji spoluhráčů. A tak jsme začali budovat HR oddělení. Potom přišel covid, což znamenalo víc času na sebe s partnerem, a pak se narodil Hugo (smích).

To znamená, že než přišel covid, tak jsi neměla příliš mnoho osobního času a trávila jsi jej hodně v práci?

Jo, ale s totálním nadšením! Vím, že pro někoho mimo Decathlon je to asi těžko pochopitelné. Ptala jsem se v Decathlon párech, tam to pochopení, mám pocit, je. Ale když někdo z páru nepracuje v Decathlonu, myslím si, že někdy neumí porozumět tomu našemu zápalu. True story.

Jaký byl tvůj návrat po mateřské?

Změnila se nám především rodinná situace, můj muž byl se mnou 5 let v Bratislavě a chtěl být zase blíž své rodině, a proto jsme se přestěhovali do Liberce. Na Slovensku se se mnou po mateřské počítalo, ale v Česku jsem si musela najít nový projekt. Naše CEO Anna mi o potřebě DEI lídra/lídryně vyprávěla už v srpnu 2023. Téma diverzity, inkluze a rovnosti bylo tedy už nějakou dobu na stole a nebyl nikdo, kdo by se ho naplno chytil. Pro mě to téma bylo i tak trochu osobní. Sama jsem žena, cizinka, rodič a mám i zdravotní omezení. Zároveň jsme karavanová rodina – cestovat a poznávat vše jiné je součástí mě a teď už i mého syna.
Takže k tvé otázce – z vlastní zkušenosti vím, že návrat do práce, ať už po rodičovské, nebo po delší, třeba nemocenské, pauze může být náročný. Bez ohledu na pohlaví či zkušenosti. Znám i muže, kteří hledali rovnováhu mezi rodinou a prací, a také potřebovali pochopení. Nejde o pohlaví, ale o fázi života, kdy potřebuješ trochu jiný přístup.

Pojďme si říct, co vlastně to tvoje téma znamená, co znamená ta zkratka DEI?

* Slovo manažerka nám textový editor automaticky opravuje jako chybné (pozn. red.)



Diversity, equity, inclusion. Česky diverzita neboli rozmanitost, inkluze neboli zapojení a rovnost nebo rovnocennost. Jedná se o velmi široké téma, ale zároveň na něm není nic nového, je to lidem přirozená věc, kterou je však třeba opečovávat. Rozmanitost, to jsou všechny rozdíly, které umíš ve svém týmu najít – věk, gender, zdravotní stav, víra, životní styl, životní fáze, náboženství, neurodiverzita, péče o blízké nebo třeba i to, jestli jsi single či vdaná/ženatý. Inkluze znamená, že tyto rozdíly zohledníme a nastavíme prostředí, ve kterém se každý může naplno zapojit. A rovnost zajišťuje, že každý má férový přístup – třeba ke vzdělání, růstu nebo odměnám. Nejde o zvýhodňování, ale o férové podmínky pro různé situace.

Takže například mám v týmu rodiče, který pečuje o dítě a může pracovat třeba do tří, a pak studenta, který může pracovat až pozdě odpoledne. Inkluze je, když já, velmi zjednodušeně, jim oběma vyjdu vstříc a zároveň to vyhovuje i mně.

Je to tak. Takhle zjednodušeně jsem se to snažila vysvětlit i našim lídrům. Diverzita je od přírody, ta prostě existuje. Inkluze vychází od nás, tu už vytváříš ty. Rovnost v týmu potom zajišťuje všem těmto lidem stejnou šanci na úspěch. Nejdůležitější je ale ta inkluze, protože to je to, co není dané a na čem je potřeba pracovat. A proč? Protože v Decathlonu budeš vždycky mít rozmanitý, různorodý tým.

Proč se o inkluzi u nás v Decathlonu začalo mluvit právě teď?

Inkluze je a vždycky byla součástí DNA Decathlonu. Nemluví se o tom zrovna teď, jen o ní mluvíme konkrétně. Jsme diverzní firma, rozmanitost je u nás přirozená. Máme studenty, starší kolegy, lidi různých národností, zdravotního stavu nebo genderové identity. Inkluzivním zaměstnavatelem se ale stáváme až tehdy, když je naše nastavení i ve směrnicích, interních pravidlech a hlavně ve chvíli, kdy všichni spoluhráči rozumí tomu, co inkluze je.

Pořád je ale dost lidí, kteří se nad tím pozastavují…

Nad tím, že je potřeba posouvat inkluzi dál? No, český Decathlon prošel auditem, z něhož vyplynulo, že naši spoluhráči věří, že je pro Decathlon diverzita důležitá. A na otázku „Přispívám k tomu, že je Decathlon inkluzivní společností“ odpovědělo v posledním barometru 96 % našich spoluhráčů. Tak nevím (smích). Myslím si, že za reakcí člověka, kterého překvapilo, že chceme být moderní, bezpečnou, férovou a společensky odpovědnou firmou, je jenom jeho vlastní strach a málo vědomostí.

Takže problém je spíš v tom, že o tom neumíme mluvit?

Částečně ano. Mým prvním cílem je zajistit, že v Decathlonu ČR budeme mluvit o inkluzi nebo začlenění stejným jazykem – že se nejdřív opravdu všem vysvětlí, co to je, proč se tím zabýváme a jak nás to všechny (pozitivně) ovlivní.

Je tam třeba ještě nějaký jiný strach ze strany lídrů a lídryň? Třeba z nějakého reportování?

Nevím, nic takového dělat nemusí, ale změn se asi obecně lidé bojí. A možná mají pocit, že jakmile se otevře nějaké téma, tak



je z toho hned KPI. Ale tak to není. Když jsem začala na této pozici, dokonce byli tací, kteří se ptali: „Proč rýpeš do něčeho, co není problém?“ Moje odpověď je: data. Již zmíněný audit také ukázal, že naši lidé vnímají růstové příležitosti žen, starších lidí, lidí se zdravotním znevýhodněním i některých národností jako méně přístupné. To je pro mě signál k akci.

Prošli jsme také externím auditem a získali jsme certifikát EDGE. Co pro nás znamená?

V první řadě chci říct, že o certifikát nám primárně nešlo. Chtěli jsme především zjistit, jak na tom jsme, a získat data. Certifikát je náš veřejný závazek, že budeme aktivně pracovat na tom, abychom byli skutečně inkluzivní zaměstnavatel. Auditovala nás nezávislá švýcarská firma (EDGE), díky které jsme zjistili, že jsme přirozeně diverzní, jen to nemáme nikde „černé na bílém“ a chybí nám oficiální a profesionální postupy. Certifikát je rozdělený na několik části. Nejprve proběhla kontrola procesů, např. jak přijímáme, integrujeme, školíme nebo hodnotíme spoluhráče. Všechna data se poté nasypou do tabulky, kde už auditoři vidí, jestli to stejné platí pro muže i ženy, jestli například nevzniká pay gap atd… Následuje dotazník, na který odpovídali anonymně spoluhráči a spoluhráčky, aby potvrdili, případně vyvrátili, závěry z předchozích částí.

Co je tedy další krok?

Už se děje spousta věcí, kterých jste si možná ani nevšimli. Třeba když jdete na naši kariérní stránku nebo se podíváte na interní nabídky práce, už tam není jen „hledáme lídra“, ale „lídra*lídryni“, i fotky jsou různorodější. To podvědomě ovlivňuje externí i interní lidi, kteří se pak víc hlásí na pozice, na které by si dříve možná netroufli.

To je zajímavé! Takže se k nám hlásilo málo holek?

To není ten problém. Kdyby sis založila módní značku s unisex tričky, ale měla ji nafocenou jen na ženách, tak si u tebe s velkou pravděpodobností moc mužů nenakoupí. Lidé přemýšlí vizuálně, málo čtou, takže je dnes opravdu důležité, co na webu ukazuješ a jestli používáš inkluzivní jazyk.

Ok, pokračuj, na čem ještě pracujete?

Třeba úplně jednoduchý krok, jako je přidání rodičů, kteří jsou na mateřské nebo rodičovské, do týmového organigramu, informovat je a zvát je na důležité meetingy prodejny. Nezdá se to, ale potvrzuji, že to může hodně pomoci při jejich návratu do práce. Jsou to lidi, které jsme si vychovali, tak proč je pouštět jiným firmám? Na vzdělávání lídrů v této oblasti momentálně pracuje Terezka Maděrová.
Dále jsme vydali třeba skvělou epizodu Decastu s Karlem a Štěpánkou, kteří mají oba jiné znevýhodnění, ale normálně u nás pracují. Danča Svobodová je naším hlavním kontaktem pro spolupráci s neziskovkami. Díky těmto partnerstvím se učíme, jak lépe zapojit do pracovního prostředí lidi se zdravotním nebo mentálním znevýhodněním.
Pracujeme také na profesionální náborové politice a politice odměňování. Co ale potřebujeme dohnat, je komunikace. Nikde na webu třeba nemáme zveřejněné, co pro nás znamená rozmanitost a inkluze.

Na DEI stránce intranetu postupně vzniká hezký seznam všech iniciativ. A víš co? Jsem si jistá, že o spoustě skvělých inkluzivních kroků, které dělají naši spoluhráči, ani nevíme – a já bych moc ráda. Takže využiju tohle naše famózní médium, Dekáč, a poprosím všechny, kdo by se chtěli podělit o to, co dělají, a inspirovat ostatní: **napište mi, zavolejte kdykoliv!**

Zažila jsi nějaký moment, kdy se ti naplno ukázala síla inkluze?

Někdy se věci stanou samy už jen tím, že o tom mluvíme a vyjadřujeme postoj. Ani nevíš, koho tím, co a jak říkáš, ovlivníš. Například mi přišlo poděkování za tu hvězdičku (lídr*lídryně) od člověka, kterého se to přesně týká a pro kterého je to důležité.

Je rok 2050, jak by podle tebe vypadala dokonalá inkluzivní realita v Decathlonu a v České republice?

Tak já zavřu oči a budu si přát. Přeju si, ať naše týmy i nadále odrážejí skutečnou rozmanitost společnosti: věk, pohlaví, schopnosti, původ, identitu i životní styl. Ať je mentální zdraví přirozenou součástí péče o zaměstnance – stejně jako BOZP nebo sport. Ať zaměstnáváme i lidi s poruchami sluchu, zraku, neurodivergencí, protože přinášejí nové perspektivy. Ať mají ženy více vzorů žen – manažerek s rodinou. A něco, co se stane podle mě mnohem dřív – ať mají muži vzory otců, kteří tráví čas s dětmi a nejen v práci. Aby věděli, že nenesou břemeno primárního živitele, což by se podle mě hodně odrazilo na stavu duševního zdraví mužů.
Ve zkratce: v roce 2050 už inkluze není projekt, protože se stane způsobem, jak děláme věci. Ve firmách, ve škole, na ulici, i na hřišti.

Jakou jednu věc by si měli čtenáři a čtenářky odnést z našeho rozhovoru?

Že každý z nás má svůj příběh a své potřeby. Že inkluze je i to, když si všimneš člověka, který pracuje jinak nebo potřebuje něco speciálního, a uděláš s ní nebo ním dohodu. Někdo potřebuje flexibilitu kvůli škole, jiný kvůli zdravotnímu omezení nebo péči o děti. Důležité je si říct: „Toto pro tebe ještě můžu udělat, toto už ne." Jasná komunikace je klíčová. Že každý a každá z nás může být ten nebo ta, kdo vytváří inkluzi. A není třeba se bát nových témat – když přijdou ze srdce a s respektem.
Úplně na závěr chci říct, že jsem moc vděčná a hrdá, že pracuji v Decathlonu, kde zpřístupňujeme nejen sport, ale i práci lidem, kteří sdílí naše hodnoty. Když jsem tenkrát otevřela první Decathlon, splnil se mi sen, protože jsem vždy chtěla udělat něco pozitivního pro svět. A teď jsem zase ráda, že můžu být u počátků a dalšího rozvoje DEI v České republice.

Autorka článku: Petra Baštanová



Cítíš se i ty bezpečně v Decathlonu?

Máš pocit, že se můžeš naplno projevit a být sám/sama sebou? Nebo znáš nějaký hezký příklad inkluze?

Dej nám vědět! Kdykoliv!







Za 2 vteřiny může být všechno jinak

Jen tak vyhodit stan do vzduchu a nechat jej, ať se sám postaví před očima… Výjev jako ze sci-fi filmu. Jistě ale tušíte, že to není kouzlo. Je to realita, kterou mohou zažívat miliony lidí po celém světě, a to díky stanům Quechua 2 Seconds. V roce 2025 slaví tahle outdoorová legenda dvacátiny.

Dvacet let dobrodružství, inovací, cest, přespávaček, festivalů, grilovaček, výletů s dětmi i velkých roadtripů. Dvacet let, kdy je stanování snazší než kdykoli dřív. A hlavně dostupné pro každého.

Bláznivý nápad, který všechno změnil

Píše se rok 2003. V designérském týmu značky Quechua probíhá běžné vývojové setkání, když jeden z produktových manažerů, Jean-François Ratel, vysloví myšlenku, která všechny překvapí: **„Sním o stanu, který se sám postaví.“**
Ačkoliv to zní bláznivě, nikdo se nesměje. Místo toho se celý tým pustí do práce. Experimentují, kreslí, stříhají látky, testují mechanismy. O 2 roky, přes 100 prototypů a nespočet hodin práce později, spatří světlo světa první samorozkládací stan. Všem je jasné, že svět kempování se právě změnil. V roce 2005 se stan s názvem 2 Seconds objevuje na trhu a okamžitě se stává naprostou senzací.

Dvě vteřiny stačí

Představte si, že přijedete do kempu, unavení po dlouhé cestě. Všichni kolem vás zápasí s kolíky, tropiky a návody a přemýšlí, do kterého otvoru přijde který prut. A vy prostě popadnete kulatý balíček, vyhodíte jej do vzduchu a v okamžiku před vámi stojí stan. Hotovo. Můžete rozdělat oheň, vytáhnout kytaru nebo se jen natáhnout a poslouchat šumění lesa.

Moc dvousekundového stanu

Dostupný, jednoduchý, rychlý. Zkrátka ideální parťák pro každého, kdo chce venku trávit čas, ne hodiny stavět tábořiště nebo za víkendový příbytek utrácet celou výplatu. Pro jeho dostupnost a praktičnost si jej zamilovali dobrodruzi, rodiny, festivalové fanoušci i ti, kdo chtějí občas přespat třeba na zahradě nebo u jezera za městem.

Hlavně neusnout na vavřínech

Stan měl sice ohromný úspěch a možná by se mohlo zdát, že už na něm nebylo co zdokonalovat. Během uplynulých dvaceti let ale přišla celá řada modelů s označením 2 Seconds. Každý nový kousek přinesl něco navíc. Větší pohodlí, lepší ventilaci, odolnější materiály nebo šikovné detaily.

Autorka článku: Alena Kadlčíková

Co všechno se za těch dvacet let stalo

2006



Model 2 Seconds Air s ventilačními panely, které ve stanu zajišťují lepší proudění vzduchu. Pokud jste někdy spali ve stanu, určitě víte, že není třeba tropické vedro, aby se ze stanu stala zapařená sauna.

2012



Technologie Fresh výrazně snižuje teplotu uvnitř stanu. Díky speciálním vrstvám odráží sluneční záření, což v praxi znamená až o 17 °C nižší teplotu ve stanu.

2016



Stan 2 Seconds Fresh & Black je chladný a zároveň temný. Perfektně blokuje světlo a umožňuje uživatelům spát i po východu slunce. Konečně se ve stanu můžete skutečně vyspat.

2020



Model EASY 2 Seconds přidává kouzelné tlačítko. Stan díky němu složíte stejně rychle, jako jste ho postavili. Ideální pro ty, kdo neradi tráví čas balením nebo se prostě nenaučili grif na skládání toho kulatého.

2025









Letošními novinkami jsou kousky z limitované edice, nové barvy, extra velká předsíň, nové materiály a dokonce i tenisky inspirované duchem 2 Seconds.

Fresh & Black Technology

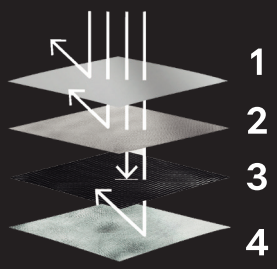

Technologie Fresh & Black není „jen tak nějaká vylepšená látka". Jde o propracovaný systém čtyř vrstev, které společně zatemňují a ochlazují vnitřek stanu.

1. polyester, který tvoří základ.
2. oxid titaničitý – odráží sluneční záření.
3. uhlíková filtr – absorbuje teplo.
4. hliníková izolace – udržuje příjemné klima.

I když je venku přes 30 °C, vy se ve stanu nebudete péct a připadat si jako v sauně. Materiál totiž zvládne razantně snížit teplotu. Na přímém slunci činí tento rozdíl až 17 °C. Díky 99% zatemnění si zase ráno klidně přispíte a nebudete muset vstávat s prvními slunečními paprsky.









Sport bez limitů

Sport znamená radost, svobodu a sebedůvěru. V Decathlonu věříme, že sport je pro každého, a proto přinášíme speciální produkty a řešení i pro sportovce s handicapem. Naším cílem je umožnit sportovní zážitky 130 milionům lidí s fyzickým postižením, ať už se jedná o trvalé, nebo jen dočasné omezení.

Adapted Sports je projekt, díky němuž Decathlon aktivně boří bariéry ve sportu. Naše produkty vznikají přímo ve spolupráci s těmi, kdo je budou používat, abychom zajistili jejich maximální autonomii nejen během samotného sportování, ale i před ním a po něm. Tým Adapted Sports totiž zjistil, že už samotná příprava ke sportovnímu výkonu odrazuje handicapované sportovce od častějšího sportování. Proto jsou produkty navržené tak, aby usnadnily a urychlily například oblékání. Autonomie znamená více než jen schopnost samostatně sportovat – jde také o nezávislost v běžném životě a o možnost aktivně se začlenit do společnosti.

Všechny naše produkty jsou navržené tak, aby podporovaly inkluzivitu a přirozené začlenění lidí s handicapem do sportovních komunit. Ať už jde o speciální sportovní vozíky, upravené fitness náčiní nebo handbiky přizpůsobené potřebám handicapovaných sportovců, vše vzniká s cílem zajistit nejlepší možnou uživatelskou zkušenost. K tomu využíváme i moderní digitální technologie, které usnadňují použití našich produktů a zvyšují jejich přístupnost.

Jak vypadá aktuální nabídka? Najdeš v ní třeba speciální vozíky na basketbal, atletiku nebo raketové sporty, ale i unikátní handbiky. K tomu přidáváme promyšlené oblečení, které se snadno obléká díky praktickým zipům na rukávech i nohavicích. Nechybí ani produkty na speciální hru Boccia, která je podobná pétanque a vznikla jako hra pro lidi postižené dětskou obrnou. A nechybí ani vybavení pro fotbalisty se zrakovým postižením, protože fotbal může hrát opravdu každý!

Decathlon se zároveň aktivně podílí na vytváření pozitivního povědomí o sportu pro handicapované. Pořádáme různé akce a workshopy, kde sdílíme své zkušenosti a kde i zástupci handicapovaných sportovců mohou prodiskutovat své potřeby.

Projekt Adapted Sports je také cestou, jak sportovcům s handicapem dodat sebedůvěru a změnit způsob, jakým se sami vnímají a jak je vnímá jejich okolí. Sport totiž kromě fyzické kondice přináší i mnoho psychických benefitů – pomáhá překonávat osobní hranice, posiluje pocit sounáležitosti a buduje respekt a porozumění ve společnosti.

Adapted Sports od Decathlonu není jen vybavení na sport. Je to hlavně šance udělat život lepší milionům lidí. Máme velkou radost, že díky našim nápadům můžou sportovci s handicapem zažít skutečnou volnost a radost ze sportu. Společně ukazujeme, že sport může být opravdu pro každého.

Autor článku: Jakub Vaníček





DECATHLON Invalidní vozík na basketbal 24“ BW500

64 999 Kč

kód: 8771191

Možnost nastavení
Vozík nastavitelný dle potřeb uživatele. Vhodný na zápasy.

Zdravotnický prostředek
Je certifikován dle normy EN 12183 institucí Cerah, která kontroluje, zda výrobek splňuje veškerá kritéria.

Rozhovor s Karlem Lettnerem, který používá Invalidní vozík na basketbal BW500

Jak se liší sportovní vozík na basketbal od běžného vozíku, který používáš v každodenním životě?

Sportovní vozík je úplně jiný. Vypadá úplně jinak a jinak se chová. Velká kola jsou do tvaru „A“ kvůli stabilitě, vpředu a vzadu má malá kolečka, která brání přepadnutí, ale i tak se stává, že přepadneme. Další věcí, co má vozík navíc, jsou popruhy, které nás drží ve vozíku, abychom nevypadli – třeba při nárazu s protihráčem. Dalším prvkem je taková radlička dole u chodidel, která nám chrání prsty a chodidla. Sportovní vozík nemá brzdy.

Jak vozík obstojí v porovnání s těmi na míru? V čem jsou lepší a jak se liší cenově?

Vozíky na míru jsou určitě úplně jinde. Jsou lehčí, dělané každému hráči přesně na míru dle jeho postižení a požadavků, ale musím říct, že vozík z Decathlonu není vůbec špatný, hraje se mi na něm dobře. Jeho velká přednost je, že kromě šířky sedu, kterou si vyberete při objednání, si vozík můžete kompletně nastavit – výšku opěrky, hloubku a náklon sedu, výšku stupačky. To je skvělé, když člověk začíná a ještě neví, jaký vozík mu sedne, nebo pro kluby, kde se hráči střídají, a oni jim ten vozík dokážou přizpůsobit. Cena vozíku na míru je asi od 110 tisíc výš, zatímco vozík z Decathlonu je o polovinu levnější, což je super dostupná cena.

Jak dlouho ti trvalo, než ses na sportovním vozíku cítil opravdu jistě a mohl se soustředit jen na hru?

Určitě to nebylo hned. První zkušenost jsem měl už při rehabilitaci v RÚ Kladruby, kde jsem byl po úrazu čtyři měsíce. Měli jsme tam sporty jako házená a basket, tam nám pacienti, co byli na vozíku déle, ujížděli, protože už se na vozících uměli hýbat. Řekl bych, že několik týdnů mi trvalo, než jsem si zvykl, a pak je to o fyzičce, kterou člověk také musí nabrat.

Co musíš na vozíku kontrolovat a jak snáší kontakty a bouračky s ostatními hráči?

Na vozíku kontroluju před každým tréninkem a zápasem hlavně tlak v pláštích, abych je měl správně nafoukané. Další věcí u mého vozíku je kontrola dotažení všech šroubků a kontrola malých koleček, jak jsou na tom ložiska.
Co se týče kontaktu s ostatními hráči, většinou to je v pohodě. Je to jen náraz vozík na vozík – na to si člověk zvykne, ale někdy to končí tak, že ležíme na zemi a musí nám ostatní pomoct zpět na kola. Většinou je to bez úrazu. Já mám převážnou část úrazů spíš od míče, který mi několikrát narazil nebo zlomil prsty.

S jakou reakcí se setkáváš od ostatních zkušenějších spoluhráčů a protihráčů, když vidí, že i Decathlon nabízí vybavení pro handicapované?

Když mě lidi – nejen hráči – viděli poprvé, tak se ptali, odkud mám vozík. Když jim řeknu, že z Decathlonu, a pak tu super cenu a jeho možnost nastavení, tak jsou překvapení. Nikdo neví, že Decathlon nabízí věci pro handicapované. Já osobně jsem s vozíkem moc spokojený. Další věc, co bych chtěl vyzkoušet, jsou rukavice pro vozíčkáře.



A co děláš, když neběháš? Jak jako neběháš? Aneb jak se dá proběhat k ultratrailu.

Říká se, že běhat umí každý. A je pravda, že dohnat tramvaj nebo popoběhnout na schůzku zvládnou skoro všichni. Jak se ale člověk protrénuje k ultramaratonům a co je k tomu, kromě pořádného odhodlání, potřeba? DSL běhu, Veronika Počtová, poradí, jaké vybavení si pořídit a jak se třeba i vy můžete propracovat k běhání po horách.

Verča se do Decathlonu dostala už v roce 2018, a to přes francouzštinu. Díky práci v překladatelském týmu mohla propojit dvě oblasti, které ji už tehdy bavily a zajímaly – sport a francouzštinu. Postupem času se díky vášni pro běh dostala do týmu e-commerce, ve kterém nyní působí na pozici Digital sport leadera pro běh. „Na Decathlonu se mi líbilo, že jsem měla dostatek prostoru na sport, hlavně teda na běhání. Od začátku chodím běhat přes oběd a často běhám i z práce a do práce, takže naplno využiju čas, který bych jinak strávila v MHD."

Co děláš, když neběháš?

„Jak jako neběháš? Vždyť já běhám pořád!" Běh už pro Verču není jen sport, je to životní styl a svým způsobem i závislost. Nikdy se běhu nevěnovala výkonnostně a tvrdí, že je jen hobbík. Zpočátku prý běhala jen tak, aby si vyčistila hlavu a trochu se protáhla, postupně se z toho ale stala aktivita na plný úvazek. „Nemám žádnou zimní nebo letní pauzu, ani se nemusím nijak rozběhávat, běhám prostě pořád. Dělím to jen na období, kdy běhám víc a na něco trénuju, a na čas, kdy běhám míň," říká. „Čas ani vzdálenost jsem nikdy neřešila. První závod jsem absolvovala až po několika letech a v euforii po doběhu jsem se rozhodla, že zkusím půlmaraton." S nabídkou na absolvování Vltava runu se všechno začalo pomalu rozjíždět, uběhnuté vzdálenosti se natahovaly a Verča vyměnila silnici za terén. A jako téměř každý, kdo přičichl k trailu, začala pomýšlet na bájnou B7. „Chtěla bych podotknout, že to byl proces několika let," vypráví, „od půlmaratonské vzdálenosti k ultra vedla postupná několikaletá cesta, kdy jsem si obouchala nohy a testovala své tělo i hlavu. Běh v horách jsem si ale zamilovala, a tak dál zkouším, co zvládnu. Chci zjistit, kde je moje hranice," směje se. Zatím na ni nenarazila, vzpomíná ale na to, že už dvakrát byla hodně blízko. Třeba když začala usínat za chůze nebo měla halucinace.

Bez tréninku to nejde

„Můj cíl je mít natrénováno tak, abych zvládla závod a druhý den byla schopná normálně chodit a fungovat." Zní to nudně, přitom je to ale velice ambiciózní cíl. Tělo totiž dostane pořádně zabrat a druhá noc po závodě je většinou dost krušná. „Prostě nechci, aby mě závod vyřadil na několik dní." Atmosféra velkých závodů je prý totiž tak intenzivní, že se občas v akci úplně zapomenete

a další den (nebo víc dnů) to pořádně bolí. „Většinou už vím, kde je při závodě moje místo, na jaký mám čas a jak mám běžet. To ale neznamená, že mě atmosféra ještě občas nestrhne," podotýká s úsměvem.

Je třeba zaměstnat hlavu

Vytrénovanost těla je jedna věc, opravdový pán je ale při dlouhých závodech hlava, která určuje rytmus. Při delších závodech prý dobře funguje přepočítávání trasy a odhadování toho, za jak dlouho asi budete v cíli. „Zkouším odhadnout, kolik mi zbývá do konce a snažím se to přirovnávat k úsekům tras, které dobře znám," vysvětluje Verča svou strategii. „Taky si často představuju doběh do cíle a to, jak tam na mě někdo čeká." Na konci závodu je totiž úplně nejlepší, když tam potkáte kamarády, co třeba běželi rychleji než vy, nebo někoho z rodiny. „Ta sdílená radost je totiž nejvíc."

Krize

Při závodech na jakoukoliv vzdálenost je úplně normální, že se dostaví krize. Při ultra jich často přichází i víc, záleží pak na délce závodu. Chvíli je člověk jako na obláčku, neboli ve flow, a pak se může neskutečně trápit na několika málo kilometrech. Jednou stávkuje tělo, jindy hlava. Běhání, a obzvlášť to na dlouhé vzdálenosti, je ale většinou především o hlavě. „Nejdůležitější je nastavit si do hlavy tu danou vzdálenost a ono to pak prostě jde." Na to pak má nejrůznější triky, třeba když je velká krize a nejde to ani po rovině, funguje prý těšit se na kopce, protože tam je v pohodě neběžet. Podle slov Verči někdy prostě nejlépe zabírá krutá pravda. „Jsou chvíle, kdy mám chuť to zapíchnout na místě a prostě se tam jen tak složit a brečet. Jenže co pak? Nikdo pro mě nepřijde, takže to rozdýchám a pokračuju dál."

Občerstvovačky

K dlouhým závodům neodmyslitelně patří i doplňování energie. Každý to má jinak a vychytat správný čas a dávku jídla, pití a nejrůznějších doplňků není jen tak. Verča sama říká, že ani po letech to u ní pořád není dokonalé. „Ze začátku jsem nad tím vůbec nepřemýšlela a jedla jsem, až když jsem cítila hlad." To je ale špatně, protože postupem času vám energie prostě dojde, a když se to stane, už většinou nejste schopní do sebe něco nacpat, maximálně nějakou limonádu nebo ionťák. Ideální je v tréninku otestovat, jak vaše tělo funguje, a nastavit si pravidelné občerstvovací chvilky. „Já třeba musím něco doplnit po 45–60 minutách běhu. Takže na to myslím a snažím se intervaly dodržovat po celou dobu závodu. Skvěle mi fungují třeba naše želé tyčinky, ale taky gely a ionťáky od značky Penco." Podle Verči záleží také na délce závodu. Když je hodně dlouhý, ke konci už nemá chuť na nic sladkého, a tak na občerstvovačkách ocení třeba sýr nebo nealko pivo.

Co bude dál?

S posouváním hranic a prodlužováním uběhnutých vzdáleností přichází i další cíle. Jen tak nějaké proklusávání prostě není ono, a tak Verča plánuje nové výzvy. „Určitě bych jednou chtěla dát nějakou stovku v horách v zahraničí," usmívá se. „Nabízí se dlouhé Lavaredo, případně UTMB v mekce ultra běžců, Chamonix, ale láká mě třeba i Gran Canaria," vyjmenovává horské ultra trailové destinace. „Mám z hor respekt. Straší mě změny počasí, ohromné vzdálenosti, ale i náročný terén, ve kterém se chvilka nepozornosti může proměnit v hodně velký průšvih." Na horské běhy je zkrátka třeba tělo i hlavu pořádně připravit. A hlavně si to užít. Své povídání totiž Verča zakončuje radou, že ani při závodech často není nutné spěchat.

Autorka článku: Alena Kadlčíková



Oblíbené akce

Zážitků ze závodů má Verča nespočet, tady je ale pár jejích srdcovek:

Ještěd 24h, Skyrace – „Mám tam za sebou 24 h v týmu, ve dvojici i jako jednotlivec. Je to taková velká běžecká party."

Lavaredo by UTMB – „Závod v Cortině. Na výběr je několik tras od 20 km po 170 km. Běžela jsem 50 km a ráda bych se tam vrátila na delší trasu."

O-See Ultratrail – „Závod v Lužických horách pod hlavičkou XTERRA. Trasa vás provede českou a německou stranou Lužických hor a je z velké části běhatelná. Žádné velké kopce a krásná příroda."

Štafetový závod 250 Českým rájem – „Moje srdcovka. Běháme ji od samého začátku. Na dvěstěpadesátce je skvělé to, že tam nejsou tak dlouhé přejezdy jako u jiných štafetových závodů.

Pokud nejste závodní typ, ale máte rádi výzvy, Verča doporučuje přeběh **Zlaté stezky Českého ráje**, který má úspěšně za sebou, nebo **Zubatou**, které sice zatím neutekla, ale určitě se o to znovu pokusí.

Moje běžecká výbava

Batoh – Kalenji 10l
Hole – karbonové hole Kiprun
Boty – MT Cushion 2 nebo KS 900.2
Oblečení – legíny Warm Rain, trailová nepromokavá bunda, kraťasy Run 900, trailová větrovka Run 900
Hodinky – Garmin

Ředitelky prodejen Decathlon

Přestože mají muži i ženy v Decathlonu stejné příležitosti, žen na ředitelských pozicích je stále výrazně méně. Oslovili jsme naše stávající ředitelky, aby se s námi podělily o své zkušenosti.

Aneta Sehnálková

sportovní poradkyně Decathlon Olomouc – sportovní poradkyně Decathlon Brno Modřice – vedoucí oddělení Decathlon Olomouc – provozní manažerka Decathlon Olomouc – provozní manažerka a koučka vedoucích oddělení Decathlon Letňany a dokončení studií na FTK UPOL – vedoucí oddělení Decathlon Černý Most – Running Expert Decathlon Chodov – ředitelka prodejny Černý Most

Majka Vyoralová

obchodní akademie – nedokončené studium VŠ – cesta do Ameriky – otevření a provoz vlastní hospody – vedoucí oddělení Decathlon Zlín – vedoucí oddělení Decathlon Brno Modřice – ředitelka prodejny Decathlon Frýdek-Místek

Veronika Vitekrová

instruktorka lyžování/animátorka – brigádnice v Decathlon Ostrava Avion a dokončení studií – vedoucí oddělení Decathlon Frýdek-Místek – vedoucí oddělení Decathlon Ostrava Avion – ředitelka prodejny Decathlon Opava


Aneta Sehnálková


Majka Vyoralová


Veronika Vitekrová

Kdy sis poprvé řekla, že bys mohla vést tým? Byly na této cestě nějaké klíčové momenty? Kdo tě inspiroval?

Aneta: Já chtěla být primárně provozní manažerkou, zjistila jsem však, že mě zajímá i finanční stránka prodejny a vedení lidí, a proto jsem přirozeně začala směřovat k pozici ředitelky. Určitě mě ovlivnili všichni moji koučové – Peťa Salaj, Hanka Staniszová, Tom Kortus i Denča Hovůrková. Od každého jsem si vzala něco. Šla jsem si celkem pevně za tím, že chci být ředitelkou, ale vyloženě popostrkovat mě nikdo nemusel.
Majka: Životopis do Decathlonu jsem poslala ve chvíli, kdy jsem za sebou měla 3 roky vedení vlastní hospody. Byla jsem tam veškerý svůj čas a potřebovala jsem změnu. Decathlon mě zaujal už při integraci, hlavně to, že máme nějaké poslání a cíl. To, co děláme, má nějaký smysl. Práce mě od začátku bavila, ale věděla jsem, že oddělení ve Zlíně mi jednou bude malé. Počítala jsem s tím, že se budu posouvat dál, aby mě práce pořád bavila a abych se učila něco nového.
Veronika: Moje cesta začala ještě před Decathlonem. Studovala jsem angličtinu pro manažerskou praxi a už během studií jsem hodně pracovala s dětmi jako sportovní instruktorka nebo animátorka. Tak nějak odjakživa mě to táhlo k vedení lidí. Rozvoj lidí mi vždy dával smysl, a protože jsem dělala věci na maximum, tak přicházely výsledky – lidské i ekonomické. Proto jsem dostala nabídku (po předchozí práci sportovní poradkyně v Ostravě a poté vedoucí ve Frýdku-Místku) do Ostravy Avionu na oddělení zimních sportů. Větší obchod znamenal větší odpovědnost. Necelý rok na to jsem dostala nabídku na ředitelku do Opavy.

Jaké dovednosti nebo vlastnosti považuješ za nejdůležitější pro úspěch ve vedoucí roli? A jaký je tvůj styl vedení?

Aneta: Na pozici ředitelky musíš být otevřená lidem, mít chuť je rozvíjet, být prozákaznická a mít tah na branku. Také je dobré být organizovaná a jít příkladem. Můj styl vedení tkví v tom, že se snažím především poznat lidi, které vedu – každého motivuje něco jiného. Podporuji individuálně to, co daný člověk potřebuje. Důležitá je také důvěra ode mě a odpovědnost. Nejvíce péče věnuji svému týmu lídrů oddělení, ale každý člen týmu ví, že za mnou může kdykoliv přijít.
Majka: Komunikace – to je za mě klíč k úspěchu. Upřímnost – když já budu upřímná ke svému týmu, tak budou upřímní oni ke mně. Otevřenost – být s týmem na prodejně a vidět, co se tam děje. Uvidím to, co potřebujeme změnit, v praxi a můžu pak říct sobě i svému kouči – toto na naší prodejně funguje, nebo naopak nefunguje. Věřím, že spoluhráči oceňují, že jsem často na place s nimi, a když se pak na něco zeptám, uslyším upřímné odpovědi.
Veronika: Přirozený lídr – to i mně pomáhá nejvíc. Nevím, jestli se to dá naučit nebo je to něco, co má člověk v sobě, ale mně to pomáhalo celou kariéru v Decathlonu. K lidem mám blízko a vedení lidí mě baví. A taky být autentická, aby nic nebylo na sílu.

Setkala ses během své kariéry s nějakými specifickými výzvami jako žena ve vedoucí pozici?

Aneta: Musím říct, že jsem se nikdy nesetkala s tím, že by mě někdo znevýhodnil, protože jsem žena. Tady v Decathlonu má příležitosti každý stejné a záleží jen na něm nebo na ní, jestli má chuť růst.
Majka: Jsem z vesnice, takže když jsem byla mladší, vnímala jsem ve vedoucích pozicích spíše chlapy a přišlo mi to normální. Na druhou stranu mě u nás všichni znali od malička a díky hospodě věděli, že jsem schopná organizovat práci nejen sobě, ale i týmu. Možná až tolik nerozumím technickým věcem, ale já jsem tady od toho, abych řešila lidi a byznys.

Od provozu zde máme pozici provozáka, aby řešil provoz, no ne?
Veronika: Musím říct, že jsem se vždy pohybovala v prostředí, kde byli podobně zaměření lidé, a nemám zkušenost, že bych někdy něco nemohla, protože jsem žena.

Byly momenty, kdy jsi sama pochybovala, jestli „na to máš"?

Aneta: Naopak si myslím, že jsem při cestě za ředitelkou měla až moc vysoké sebevědomí (smích), každopádně to prošlo.
Majka: Já o sobě pochybuju pořád, i když možná vypadám sebevědomě. Už při prvním přechodu na jinou prodejnu jsem v hlavě vždy řešila, jak mě nový tým přijme. Nakonec jsem si ale vždy řekla, že budu prostě taková, jaká jsem. V začátcích jsem si taky nebyla úplně jistá při vyjednávání s některými dodavateli a partnery. Vždy jsem však měla oporu ve svých koučích, vždy za mnou někdo stál a poradil mi. Stejně tak chci i já, aby se za mnou kolegové nebáli přijít a řešili jsme spolu věci, ve kterých si nejsou jistí, a já jim v tom mohu pomoci.
Veronika: Byly chvíle, kdy jsem si potřebovala potvrdit, že něco dělám dobře. První rok na nové pozici je vždy nejhorší – člověk se učí a spoustou věcí prochází poprvé. Je potřeba si to prožít a vytvořit si zkušenost. Jakmile se pak dostaví první výsledky, člověk je sebevědomější. Ještě za sebou nemám celý rok v pozici ředitelky, takže jsem pořád opatrná. Až uběhne první rok, tak budu mít pevnou půdu pod nohama. Stejně tak je ale důležité si uvědomit, že na vše se nedá stoprocentně připravit. Když přišla nabídka na ředitelku, nepřemýšlela jsem, jestli jsem ready. Věděla jsem, že jsou za tím další lidé, kteří ve mě věří. Po příležitosti jsem skočila, v podstatě jsem na ni čekala. Teď je to spíš o mně, že jsem zodpovědná a chci to všechno udělat správně.

Jak se ti daří skloubit práci a osobní život? Máš na to nějaké svoje triky nebo rituály?

Aneta: Práce ředitelky prodejny je časově náročná. Musím přiznat, že v některých obdobích, například minulý rok, když jsme komplet přestavovali prodejnu, tak práce hodně zasahovala do mého volného času. Ale ten projekt si to vyžadoval a mě to bavilo. Ve výsledku se to vybalancovat dá, záleží na tom, co je v danou chvíli priorita. Mám čas se po práci věnovat jak sportu, tak i svému partnerovi. Pokud jde o můj tým, nechávám to na nich, ať si to vybalancují, jak uznají za vhodné. U nás na Čerňáku mají vedoucí moji důvěru.
Majka: Osobní život už je teď o dost lepší, než když jsem pracovala v pohostinství, i když někdy se toho nahromadí více. Nebudu lhát, někdy si beru notebook i domů. Nicméně snažím se opravdu řešit jen to nejdůležitější. Můj tým respektuje dny mého volna a nekontaktují mě, pokud to není opravdu nutné, takže mám čas si volno užít. Obvykle jdu do věcí po hlavě a na 100 % a je taky dobré umět brzdit a nedělat všechno na maximum, nemít všechno hotové hned, ale prioritizovat si věci. V tom mi pomáhá moje koučka Verča Horáková – nastavuje mi hranice (díky Veru). Asi jsem to potřebovala od někoho slyšet, protože mi to otevřelo na konci minulého roku oči.
Veronika: Věřím, že si dokážu udělat volno a zorganizovat si čas tak, aby byly důležité věci hotové, a to, co nehoří, počkalo. Dovolenou si dokážu užít a balanc umím najít.

Co bys poradila mladým ženám, které aspirují na vedoucí pozice?

Aneta: Určitě bych poradila, ať si věří, jdou za svým cílem, jdou do toho po hlavě a někdy nad těmi věcmi zbytečně nepřemýšlí.
Majka: Nebát se. Pokud se bojí přímo té pozice a strach je jejich jedinou překážkou, tak se není čeho bát. Pokud tu pozici chceš dělat a chceš se posouvat, tak tě to Decathlon a zkušenosti, které postupně získáš, naučí. Navíc vždycky budeš mít podporu od svého kouče.
Veronika: Aby si šly za tím, co chtějí. Aby dělaly to, co je baví, a dělaly to dobře. Nemusí to být na 100 %, ale pokud někoho něco baví, ať si jde za tím. Příležitosti jsou tu pro všechny.

Jak Decathlon podle tebe podporuje rozvoj žen na vedoucích pozicích? Je to za tebe dostačující?

Aneta: Co se týče Decathlonu, tak vlastně nevím, když máme stejné příležitosti, proč je žen ve vedení tak málo. Obávám se, že je to dáno pořád ještě i společensky – holčičky dělají víc tohle, kluci tohle. To je v nás asi pořád hluboce zakořeněné. A co se týče maminek, tak to je pro nás pořád nové téma, protože jsme začínali jako mladý tým a teď zrajeme. Decathlon letos slaví 15 let v ČR a dosud to nebylo pořádně téma. Teď už ale je, a tak si myslím, že bychom měli maminky podpořit a nabízet zkrácené úvazky. Myslet na to, jak s nimi pracovat po návratu. Maminky z našeho týmu třeba zveme na naše store meetingy a snažíme se jim naslouchat a hledat s nimi cesty, jak je nejenom začlenit zpátky do práce, ale taky je dále rozvíjet.
Majka: Decathlon určitě podporuje ženy stejně, jako podporuje muže. Nemám ráda tohle škatulkování žena vs. muž. Ať si každý dělá to, co jej baví a v čem je dobrý. Možná ze začátku jsem se setkala s názory, když jsem nastoupila na pozici vedoucí oddělení, že pro mě bude jednodušší se posunout, protože je málo žen, které se chtějí v Decathlonu posouvat. Já jsem vždy doufala a věřila tomu, že jsem tu šanci k posunu dostala díky svým schopnostem a za odvedenou práci a ne proto, že jsem žena. Jela jsem si od začátku to svoje a snažila jsem se tento šum úplně vytěsnit. Měla jsem s Peťou Nožičkou (tehdejším ředitelem Zlína) nastavený jasný cíl, kterého jsem chtěla dosáhnout, a pak už jsem moc neřešila, co si kdo myslí. Byl na mě náročnější, protože věděl, že chci růst, a věnoval mi spoustu času. Nemyslím si, že by se české holky bály posouvat, ale mnohdy nemají kvůli osobnímu životu možnost se stěhovat, ale to je téma na delší povídání.
Veronika: Myslím, že Decathlon dělá dost, i když nevím, proč je nás tak málo. Asi není jednoduché najít holku, která si věří. Možná ne každá chce vést lidi. Já to mám prostě v krvi, i kdybych byla kluk. Taky je to možná o nastavení v týmu. Teď se nám vrátila jedna maminka-vedoucí z mateřské a celý tým si na to zvyká. Je to zkrátka jiné. Má jen 30hodinový úvazek, chodí domů dříve a pracuje jen některé víkendy. Cítím občas, že tam není úplně pochopení od ostatních, takže to pozoruju, jak to bude fungovat. V tom je asi i role ředitelky, aby tohle vybalancovala. Na druhou stranu studentům, kterých v Decathlonu pracuje hodně, taky vycházíme vstříc. Pracují v Decathlonu rádi, protože tu máme flexibilní směny. Když můžeme jít naproti studentům, proč bychom nemohli i maminkám?

Jakou jednu věc by sis přála, aby si čtenářky nebo čtenáři z tohohle rozhovoru odnesli?

Aneta: Nebát se toho a moc nad tím nepřemýšlet.
Majka: U mě si budou všichni beztak pamatovat hlavně to, že jsem měla hospodu (smích). Já jsem ráda, že jsem si díky tomuto rozhovoru uvědomila, že to může třeba někoho namotivovat u nás růst. Tak se toho nebojte a pojďte do toho!
Veronika: Dělej, co tě baví, o tom to je. Ať se nikdo netlačí, kam nechce. Být prostě autentická/ý.

Autorka článku: Kristýna Novotná

Firemní kultura Decathlonu

V dnešním zrychleném světě je snadné zapomenout na to, co nás spojuje a kam směřujeme. Naše společná firemní kultura, hodnoty a poslání Move people through the wonders of sports nás definují. Zeptali jsme se našich spoluhráčů a spoluhráček, proč je podle nich důležité mít ve firmě poslání a firemní kulturu, co to pro ně osobně znamená a jak to ovlivňuje jejich každodenní práci. Výpovědi jsou doplněny o fotky z jarní soutěže, kde měli spoluhráči pomocí fotek vyjádřit, co pro ně znamená naše poslání.















Práce v Decathlonu pro mě není jen práce. Je to místo, kde mě to baví, kde můžu být sám sebou, rozvíjet se a dělat něco, co má smysl. Jedním z důvodů, proč to tak vnímám, je naše firemní kultura. A co si pod tím představím? Pro mě je to především styl vedení a komunikace. **Středobodem toho všeho jsme my – zaměstnanci.** Vždycky jsem cítil, že je důležité klást důraz na samostatnost (zodpovědnost), týmovou spolupráci (velkorysost) a důvěru (autenticitu). A k tomu všemu patří ale i každodenní energie a chuť posouvat věci dál – to je pro mě vitalita. Díky tomu mám pocit, že nejsem jen součástí velkého korporátu, ale **členem party lidí, která táhne za jeden provaz a směřuje ke stejnému cíli.** A právě tohle pro mě dělá Decathlon Decathlonem – my, zaměstnanci.

Martin Šebík, Decathlon Liberec

Původně jsem byla v technickém oboru, který jsem opustila kvůli jeho rutinnosti a nedostatku mezilidského kontaktu. Jsem ráda, že mě cesta zavedla zrovna do Decathlonu, protože to, co jsem tehdy hledala, jsem tu určitě našla.
Začátky pro mě byly upřímně kulturním šokem. **Nikdy předtím jsem nezažila, že by každý den byl tak odlišný** a plný kontaktu nejen s desítkami zákazníků, ale i s tolika kolegy. Přechod z jednoho extrému do druhého byl náročný, ale právě ochota kolegů mě všechno naučit a se vším pomoci mi umožnila to zvládnout. Dnes mohu s jistotou říct, že jsem našla místo, kde se cítím nejen součástí kolektivu, ale kde mi práce dává smysl.

Julie Lutovinová, Decathlon Praha Pankrác

Jaká je pro mě firemní kultura v Decathlonu? Líbí se mi, že jsou k sobě všichni velice přátelští. První, co mě oslovilo, je, že si mezi sebou všichni tykají, nehledě na pozici nebo to, jestli se již dříve viděli. **Velice mě baví i to, že můžeš přijít za kterýmkoliv lídrem a říct: „Nevím si rady s tím a tím, pomůžeš mi?“** Ještě jsem neslyšel ne nebo „nech si to vysvětlit od svého lídra.“
Moto: Dělej, co tě baví, je perfektní! V Decathlonu jsou jen motivovaní sportovci. Ano, jsou i dny, kdy mě to v regálu nebaví (nejsou zákazníci nebo pořádně co dělat), ale těchto dní je v roce minimum proti těm, kdy to na obchodě žije. Navíc Decathlon nabízí spoustu pracovních možností, které ti mohou dát nový směr a impuls dál se rozvíjet a posouvat.
Hlavně dostávám i zpětnou vazbu od svých přátel, že Decathlon je brand a že tam chodí rádi nakupovat. Spoustu věcí máme jak levných, tak i super v poměru kvalita a cena. Když se k tomu přidá zákaznický zážitek ve smyslu vrácení nevyhovujícího zboží, možnosti Buybacku, prozákaznicky zaměřená komunikace, tak je to prostě místo, kam se lidé rádi vrací. Vnitřně mě velice naplňuje, že můžu někomu poradit.

Jiří Kudlička, Decathlon Liberec

Kdykoliv se mě někdo zeptá na to, jaký to je v Dekáči, vznikne z toho monolog na 10 minut. Lidi na mě občas koukají jako na blázna, jelikož když se o své práci rozpovídám, dostanu se úplně do jiného světa. To je tak, když tě tvá práce baví a naplňuje.
Když jsem poprvé nastoupila do Decathlonu, byla to pro mě brigáda při škole. Ale už po pár měsících mi bylo jasné, že tohle místo je něčím jiné. Dnes, po skoro šesti letech a různých zodpovědnostech, vedu své oddělení – a můžu upřímně říct, že **Decathlon není „jen" moje práce.**
Vždycky jsem si přála pracovat někde, kde máte možnost tvořit a rozhodovat se. Kde máte možnost udělat chybu a následně se z ní poučit. A přesně to mi Decathlon dal. Dostala jsem důvěru a s ní i odpovědnost. A víte co? Díky tomu jsem začala růst. Nejen profesně, ale především i osobně.
Nikdy jsem si nemyslela, že budu jednou vést oddělení. Naopak jsem se tomu dlouho bránila, nevěřila sama sobě a svým schopnostem. Jenže když vás někdo neustále podporuje, když vám pomáhá hledat silné stránky, když vás motivuje, věří ve vás... najednou zjistíte, že toho zvládnete víc, než jste si kdy mysleli. A to je podle mě na Dekáči nejvíc – že vám dává šanci a prostor. A když jen trochu chcete, cesta je otevřená víceméně kamkoliv.
Na naší firmě je krásné to, že nám nejde primárně jen o obrat. Ano, je to také velice důležitý aspekt naší práce, někdo by se mohl hádat o tom, jestli není nejdůležitější. Nicméně my víme, že pokud máme spokojené zákazníky, ať už se to týká našich produktů, nebo jen příjemného zákaznického zážitku, vše ostatní přijde.
Co mě tady ale drží nejvíce? Lidé. Od prvního dne jsem cítila obrovskou podporu. Kohokoliv jsem se mohla zeptat na radu a dostalo se mi pomoci. **Byla jsem rovnocennou součástí týmu.** Každý tu má prostor růst, bez ohledu na to, odkud začíná. A když vidíte, jak vám spoluhráči a lídři věří, začnete pomalu věřit i sami sobě.
Nejsme jen kolegové. Jsme tým, přátelé, a občas bych dokonce použila spojení druhá rodina. Pomáháme si, naslouchámе si, slavíme společné úspěchy a překonáváme výzvy. A i když je práce někdy extrémně náročná, díky svému týmu to vše zvládnete, protože víte, že v tom nikdy nejste sami. Krásným důkazem toho, že to celý není jen výmysl, jsou například videa, která jsme na mé bývalé prodejně dali do kupy - např. vlastní adaptace písničky Příběh nekončí s naším názvem Směna nekončí, kterou provázel sestřih videí a fotek z našich společných meetingů, grilovaček a ostatních nezapomenutelných zážitků.
Všechny nás spojuje láska ke sportu. V našich řadách najdete všechny, od začátečníků až po zkušené sportovce. A v tom je podle mě ta krása. Pokud máte rádi sport, je úplně jedno, na jaké úrovni jste. **Důležitá je ta emoce, kterou ve vás sport vyvolá.** Díky tomu pak můžete sdílet se zákazníky své zkušenosti, svou vášeň ke sportu a našim produktům. Protože spokojený zaměstnanec = spokojený zákazník = spokojený Dekáč.
Decathlon pro mě znamená víc než měsíční výplatu na účtu. Je to místo, kde jsem našla sebe, své přátele, a hlavně smysl v tom, co dělám.

Kateřina Šrůtová, Decathlon Kladno

Jsem rád, že jsem byl na dva týdny součástí této firmy a její kultury. Myslím, že mi to hodně přineslo, jelikož jsem viděl, jak to může fungovat v realitě. **Zjistil jsem, že existuje i hezké pracovní prostředí,** že to nemusí být jako z vyprávění ze všech možných firemních prostředí. Ve firmě panuje přátelská energie, lidé se tam hodně zdraví, smějí, jsou sami sebou a přitom dokážou efektivně pracovat. **Hezkým příkladem je, že si všichni mezi sebou tykají nezávisle na pozici.** Myslím, že výhoda Decathlonu je, že všichni mají vztah k jedné společné věci, a to ke sportu. Zjistil jsem, že firemní kultura může být pozitivní, i když jsou zde různě vysoké pozice. Ne jako například ve škole.

Michal Matěcha, student Obchodní akademie Heroldovy Sady, který u nás strávil 2 týdny v květnu na stáži









Vyfoť, jak tě vystihuje naše poslání













DECATHLON Věrnostní program

Získej něco navíc a ušetři.

Objev nové možnosti sbírání věrnostních bodů v naší aplikaci a získej mnoho odměn a slev.



Více info o věrnostním programu ↓